

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

(Ανέκδοτα)

1

Θυμάσαι τὸ σαλόνι πούχε τὰ πολλὰ
τὰ παραθύρια σὰ μᾶς σέρας γύρω,
καὶ τίς γυριάντες στίς κορνίζες τοὺς ψηλά ;
Τῶν λουλουδιῶν τὸ σκοτεινὸ τὸ μῦρο
θυμάσαι ; καὶ τὸν κήπο, πέρα, τὸ βαθύ ;
πὺ δὸ τὸ δάσος καὶ τὴ θάλασσα πὺ κεί,
καὶ τὸ σιγτὸ σιγομουμουρισμά τους ;
τὰ φῶτ' ἀράδα στὴν ἀφράτη ἀρογιαλιά ;
καὶ τὰ σκληρά, καθὼς δαγνώματα, φιλιὰ,
τοῦ πίναμε τοὺς πὺ γλυκοὺς θανάτους ;

2

Νὰ ταξιδεῖται τάχα πάντα τόμα
μὲ τὸ γλυκὸ Ἀγουστατίτικο ἀστροφῶς,
τὴν ξέπνοην αὔρα στὴ γαλήνια ὠρα,
ἢ νύχτα ἐκεῖν' ἢ θεία, πού, κρυφός,
μᾶς ἔβρινε τρεμάμενα τὰ χέρια,
ἐλάνο ἀπὸ τ' ἀνθόσπαρτα παρτέρια,
ὁ πόθος τῶν κορμιῶν μας ; —Καὶ βαθύ,
κάτου ν' ἀχῆ τ' ἀναστενάγμ' ἀκόμα,
(θεροῦ, σάν πού μᾶς ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα,)
ἀπ' ἄστρο σ' ἄστρο κα' ἀπὸ γῆ σὲ γῆ ;

3

Σὰ θὰ μεταγυρῶ μετ' αἰῶρο,
τὸ δρόμα τῆς ζωῆς σου τελειωμένο
θάνατο γοργτὸ νὰ βῶθ.
Στὸ περιβόλι παρωμαλιημένο,
μόνο ἓνα κίτρινο σπάρτο θάβηθ
σιμὰ στὸν πάγκο, πού πιὰρῆ θὰ ρθῆ,
νὰ με δεχτῆ ἢ γορὰ μᾶνα σου τὸ δεῖλα.
Κι' ἔτσι, σάν κἀτι γιὰ νὰ θυμηθῶ,
θὰ κόψη μου, σφραγιζόντας τὰ χεῖλη,
τὸν κίτρινο τοῦ σπάρτου τὸν ἀνθό.

4

Μιὰ κα' ἦθε ἡ Μοῖρα ἀτράνταχτη καὶ στάθη
ἀνάμεσὸ μᾶς, ἄς ἀφροῖθ τὸ κρασί,
νὰ ξεχθῆ τοῦ ποτηριοῦ ἀπ' τὰ βάθη.
Καὶ πῆς νὰ πῶ τὴ λήθη τῆ χροσθ.
Μέσ' στὴν ὀργαστικὴ μᾶς τὴν κραυγῆλη,
Κάποιο ἐκ βᾶθ' ὦν ἢ θλίρη σου ἄς μοῦ ψάλει
σὲ πλάγιον ἦχο, ἀβάσταγα βαροῦ,
μὲ μιὰ φωνὴ σωτῆ καὶ νυσταγιμένη,
ὡς ν' ἀκουστῆ ἢ καμτᾶνα νὰ βαοῖθ
τὸν δοθῶ' ὅπως θταν κανεῖς πεθαίνεις.

5

Κάποιο Σουλτάνο, λένε, νὰ δεχτῆ,
ὁ πύργος εἶχ' ἐπιτήδες χριστέη
μὲ τὴν βαθιὰ χροσθ τοῦ σάλα ὡς πέμου.
πὺ μῆτρης σάν τὴν πορφωρὴν ἐσπέρα
κα' ἄστροφᾶν τὰ λουσιμένα σου μαλλιὰ
στὰ χεῖλη σου μεθοῖσαν τὰ φιλιὰ
καὶ λίγωναν τὰ μάτια τὰ μεγάλα,
μὲσ' στὴ θεθεῖα, χροσθ τοὺς ὡς πέσα σάλα
στὸν πύργο, πού εἶχ' ἐπιτήδες χριστέη,
κάποιο Σουλτάνο, λένε, νὰ δεχτῆ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΠΛΩΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ένας δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1869 ἐπισκέφθη στὸ σπίτι του τὸν ἀείμνηστο πρωθυπουργὸ Κομμουνδούρο, περιγράφει ὡς ἑξῆς τίς ἐντυπώσεις του :

«Μπῆχα στὸ ἰδιαιτέρου δωμάτιο τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ντυμένος, ἀλλὰ χωρὶς παπουτσία καὶ καθόταν σταυροπόδι ἐπάνω στὸ κρεβάτι του. Ὀλόγυρα του μερικὸ ἵππογοῦ τοῦ καθόντουσαν κα' αὐτὸ σὲ ψάθινες καρέζλες. Θυμάμαι ὅτι τὸ κρεβάτι τὸ σκεπάζε μὲ νάμα μιά κουβέρτα κα' ὅτι δὲν εἶχε καθόλου σεντόνι. Τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου ἦταν ἐντελῶς γυμνὸ. Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆ ἀπλότης τοῦ δωματίου μέσα στὸ ὁποῖο ἔξοῦσε ὁ πὸ λιτοδίαιτος πολιτευτῆς τῆς Ἑλλάδος, σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μπαίνει σὲ κελλὶ μοναχοῦ. Ἐνῶ ὁμως ὁ Βουλόγαρος δὲν ἀνέγθηκε καὶ δὲν φέρεσε ποτὲ εὐρωπαϊκὸ κοστούμι, ἀντιθέτως ὁ Κομμουνδούρος, παρ' ὅλη τὴν λιτότητά του, φοροῦσε πάντα εὐρωπαϊκὰ καὶ φαίνεται ὅτι τὰ πρῶτα μαθήματα πολιτισμοῦ τὰ πήρε ἀπὸ τοὺς Βαναροὺς τοῦ Ὀθωνος.

Ὁ Κομμουνδούρος ἦταν ἀπλὸς καὶ ἀρελῆς. Δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ θυμᾶται ὅτι ἀνήκε σὲ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἔγινε γνωστὸ μόνον εἰς τὴ δική του προσωπακότητα.

σάλα, τὴ φοτισμένη ἀπὸ ἀμέτρητα κεριά, τὴ γεμάτη ἀπὸ κομφοὺς κυρίους κα' ὄρατες κυρίες, μὲ λαμπρὰ φορέματα καὶ πολὺτιμα κοσμήματα.

Ἐξάρνα, ἡ βασιλομήτωρ Ἄννα ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί της. Σ' ἓνα τῆς νεύμα, τὰ βιολιά σάπασαν. Καὶ τότε ἡ Ἄννα εἶπε μὲ φωνὴ δυνατῆ :

— Ὁ Μεγαλειότατος ἀδελφός μου, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος τῆς Ἰσπανίας, μοῦ ἐμήνησε πρὸ ὀλίγου, ὅτι δέχεται τὴν εἰρήνη μὲ τὴ Γαλλία.

Φωνῆς χαρᾶς καὶ ζητωκραγῆς ἐδόνησαν ἀμέσως τὴν ἀπεραντὴν αἴθουσα.

Συγχρόνως ὁ Λουδοβίκος, σκίβοντας πρὸς τὴν Μαργαρίτα, τῆς ψιθύρισε :

— Μᾶς φέρατε τὴν εὐτυχία.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ βασιλομήτωρ ἐξακολούθησε :

— Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος, δὲν μᾶς προσφέρει μόνον τὴν εἰρήνη, μᾶς προσφέρει ἀκόμα καὶ τὴ θελκτικὴ του κόρη, τὴν Ἰνφάντη Μαρία Θερεσία. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν, παρὰ νὰ τὴ δεχτοῦμε ὡς βασίλισσα τῆς Γαλλίας.

Ὅλοι μέσα στὴ λαμπρὴ αἴθουσα, ἀτόμειναν τώρα ἄφωνοι καὶ καρφοῖνοι στίς θέσεις τους ἀπ' τὴν κατάληξί τους.

Ἡ Μαργαρίτα χλωμάσε καί, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ Λουδοβίκο, ὁ ὁποῖος ἔσκιψε τὸ κεφάλι, ἀμίλητος κα' αἰτός.

Μόνον ἡ δούκισσα τῆς Σαβοῖας ἄρχισε νὰ κλαῖ. Τότε ἡ βασιλομήτωρ τὴν πλησίωσε καὶ προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, λέγοντάς της :

— Ἄς θυσιάσουμε τὴν εὐτυχία τῆ δικῆ μας καὶ τῶν παιδιῶν μας ἀκόμα, στὴν εὐτυχία τῆς Γαλλίας ! Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε διαφορετικὰ, γιατί ὁ βασιλεὺς Φίλιππος θὰ μᾶς ἐκδικηθῆ σκληρὰ, ἂν δὲν δεχτοῦμε τὴν πρότασί του.

Καὶ προσποήθηκε πὺς ἔβλαψε κα' αὐτῆ, γιὰ νὰ πείσῃ τὴν δούκισσα τῆς Σαβοῖας, ὅτι κα' ὁ δικός της πόθος ἦταν μεγάλος.

Ἡ μόνη ποὺ δὲν ἔχισε οὔτε ἓνα δάκρυ, ἦταν ἡ νεαρὴ πριγκίπισσα Μαργαρίτα. Μόνον ἡ χλωμάδα τῆς μαρτυροῦσε πόσο ὑπέσφερε.

Ἐκανε μιὰ χαριτωμένη ὑπόγλιση μπροστὰ στὸν βασιλέα, κα' ἀποσύρθη ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, μὲ τὴν μητέρα της.

Ἀλλὰ, κατὰ διαταγὴν τῆς βασιλομήτορος, ὁ χορὸς ἐξακολούθησε, γιὰ νὰ γιορτάσουν τώρα τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Λουδοβίκου μὲ τὴ Μαρία Θερεσία τῆς Ἰσπανίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ μάτια τῆς φτωχῆς Μαργαρίτας ἦσαν κατακόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ εἶχε χύσει τὴ νύχτα.

Ὁ Λουδοβίκος, μόλις ἀντίκρισε τὰ φλογισμένα τῆς μάτια, χαμήλωσε τὰ δικά του καὶ δὲν τόλμησε νὰ ξανααντιτίξῃ τὴν ἑξαδέλφη του.

Ὁ βασιλεὺς, λέει σχετικῶς στ' Ἀπομνημονεύματά της ἡ δεσποινὶς Ντὲ Μοντανσέ, ὑποτάχθηκε χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι στὰ συμφέροντα τοῦ Ἐθνους. Εἶχε καταλάβει ἄλλωστε πὺς δὲν μπορούσε νὰ κἀν τίποτε. Ὅταν ἡ δούκισσα τῆς Σαβοῖας καὶ ἡ κόρη της ἔφρευγαν ἀπὸ τὴ Ἀυγὸν, ὁ βασιλεὺς, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴ Μαργαρίτα, τῆς ἔδωσε γιὰ δῶρο ἓνα ἐσγυρὶ μακρὰ σκουλαρίνια ἀπὸ σμάλτο καὶ λεπτὰ διαμάντια, καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα.

Τὴν ὠρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡ δὺὸ μητέρες ἔκλαψαν. Καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἀποχαιρετώντας τὸν ἑξαδέλφου της, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα τῆς δάκρυ.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, μετὰ τὴν εἰρήνη, ἔγιναν με' ἀφάνταστη μεγαλοεὐπεία οἱ γάμοι τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου μὲ τὴν Ἰνφάντη Μαρία-Θηρεσία.

Συγχρόνως σχεδὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα Μαργαρίτα τῆς Σαβοῖας παντρεύτηκε μὲ τὸν δούκα τῆς Πάρμας Ρανῦσιο τὸν δευτέρου, ὁ ὁποῖος εἶχε φήμη μισανθρώπου.

Ἡ Μαργαρίτα, στὸ πλεῖρο τοῦ μελαγχολικοῦ της συζύγου, ἔχασε τάχα τὸν Λουδοβίκο; Ἀλλοίμονο, ὀχι... Πέθανε ἔπειτ' ἀπὸ δὺὸ χρόνια μετὰ τὸν γάμο της, ἀφοῦ ἔλυωσε σιγά-σιγά ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀνίατη ἀρρώστεια.

Πέθανε, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ τὴ μυστικὴ πληγὴ τῆς καρδιάς της.

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ μικρὰ ρυάκια φλυαροῦν βορβορωδῶς, γιατί δὲν ἔχουν βάθος. Οἱ μεγάλοι ποταμοὶ ὁμως κυλοῦν σιωπηροί.

Τῶν Λοῦμπουκ.

Ὁ ἔγωισμός εἶνε πάντοτε ἐνδειξις φτωχῆς καρδιάς καὶ πὺ φτωχοῦ πνεύματος.

Σαῖν Μααῖδ.

Ἡ λογικὴ εἶνε ὁ θυρωρὸς τοῦ νοῦ. Ἀπαγορεύει νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ἕπιπτες καὶ ἀνήθες ιδέες.

Βολταίρος.

